Mnenje Evropskega ekonomsko-socialnega odbora – Predlog uredbe Evropskega parlamenta in Sveta o embalaži in odpadni embalaži, spremembi Uredbe (EU) 2019/1020 in Direktive (EU) 2019/904 ter razveljavitvi Direktive 94/62/ES

(COM(2022) 677 final – 2022/0396 (COD))

(2023/C 228/16)

Poročevalec: **István KOMORÓCZKI**

Soporočevalec: **Panagiotis GKOFAS**

Zaprosili	Evropski parlament, 13. 3. 2023
	Svet, 8. 3. 2023
Pravna podlaga	člena 114 in 304 Pogodbe o delovanju Evropske unije
Pristojnost	strokovna skupina za kmetijstvo, razvoj podeželja in okolje
Datum sprejetja na seji strokovne skupine	13. 4. 2023
Datum sprejetja na plenarnem zasedanju	27. 4. 2023
Plenarno zasedanje št.	578
Rezultat glasovanja	
(za/proti/vzdržani)	153/0/1

1. **Sklepi in priporočila**

1.1 Količina odpadkov, nastalih iz embalaže, po vsem svetu še naprej narašča in močno škoduje našemu zdravju, življenju, gospodarstvu in planetu, če z njo ne ravnamo ustrezno. Evropski ekonomsko-socialni odbor (EESO) zato pozdravlja to pobudo in poziva Evropsko komisijo, naj obravnava vprašanja v zvezi z embalažo in odpadno embalažo ter politikami na področju embalaže in harmonizira pravila po vsej EU.

1.2 Da bi zagotovili najboljši okoljski rezultat, so potrebni ukrepi politike, ki temeljijo na dokazih. Izzivi podnebnih sprememb Evropi ponujajo priložnost, da zgradi trajnostno industrijsko bazo, usmerjeno v prihodnost. EESO priporoča, naj vse prihodnje pobude politike temeljijo na znanstvenih dokazih in dobrem razumevanju dejanskega vpliva, ki ga imajo na okolje. S strateškega vidika je koristno podpreti uporabo ocene življenjskega kroga kot orodja za spremljanje okoljskega vpliva proizvodov v njihovem celotnem življenjskem krogu.

1.3 EESO podpira sedanja prizadevanja za zmanjšanje odpadne embalaže, saj ta zelo negativno vpliva na okolje. Hkrati obžaluje, da predlog ne vključuje temeljite analize pričakovanih vplivov na okolje, zdravje ljudi in gospodarske subjekte. Embalaža ima ključno vlogo pri zagotavljanju varnosti, zdravja in kakovosti hrane, zato bi morala nova uredba obravnavati tako varstvo okolja kot varnost potrošnikov.

1.4 EESO poudarja, da z vidika podnebnih sprememb in okolja ponovna uporaba in polnjenje še zdaleč nista najboljši možnosti. Zaradi prevoza na dolge razdalje v primerjavi z lokalnim zbiranjem in recikliranjem bo imela povečana logistika negativen učinek. Čiščenje steklenic za ponovno polnjenje ali namizne posode in pribora za ponovno uporabo povečuje porabo energije in vode ter emisije. EESO znova obžaluje, da v zvezi s tem ni bila opravljena ustrezna ocena učinka.

1.5 Gospodarski učinek bo nedvomno odvisen od natančnega besedila predvidenih delegiranih aktov, ki jih je treba sprejeti šele v petih letih po sprejetju uredbe. Že samo dejstvo, da bodo konkretni parametri pravil znani šele po sprejetju predlagane uredbe, ustvarja veliko poslovno negotovost ter resno ogroža naložbeni in inovacijski cikel.

1.6 EESO poziva vse ustrezne deležnike, kot so partnerji socialnega dialoga, gospodarski subjekti, delavci, potrošniki, organizacije za varstvo potrošnikov, okoljske organizacije in evropska platforma deležnikov za krožno gospodarstvo, naj sodelujejo pri izvajanju nove uredbe. Posodobljeno uredbo bi bilo treba prenesti v nacionalno zakonodajo, ne da bi bilo malim in srednjim podjetjem naloženo nepotrebno upravno ali operativno breme. V zvezi s tem je pomembno zagotoviti, da so roki za izvajanje in začetek veljavnosti ustrezni. EESO poudarja, da uredba nadomešča vlogo recikliranja, določeno v svežnju o krožnem gospodarstvu, s členom 26, ki se neposredno uporablja za vse gospodarske subjekte ne glede na to, ali je okoljsko učinkovit ali ne, skupaj z zakonsko omejitvijo uporabe embalaže ne glede na to, ali bo povzročila nevarnost za zdravje ali poslabšanje okolja ali ne.

1.7 V zvezi z merili za „recikliranje v velikem obsegu“ EESO predlaga, da se delež recikliranja embalaže v velikem obsegu (zbiranje, sortiranje in recikliranje embalaže v državah članicah) poveča s 75 % na 90 % prebivalstva EU, hkrati pa naj bi do leta 2030 zajeli vsaj dve tretjini držav članic EU. S tem bi poskrbeli za učinkovito izvajanje. Podpira tudi uvedbo razredov učinkovitosti recikliranja in postopno opustitev embalaže, ki ustreza razredu učinkovitosti E (najnižjemu razredu), do leta 2030.

1.8 EESO priporoča, da se cilji glede obvezne vsebnosti recikliranih materialov upoštevajo in uporabljajo le za posebne embalažne materiale, če bi to lahko privedlo do večje uporabe recikliranih materialov (npr. plastike). V primeru jeklene embalaže bi bili cilji glede obvezne vsebnosti recikliranih materialov škodljivi in bi lahko povzročili motnje na trgu odpadnega jekla. Poleg tega bi morala merila glede možnosti recikliranja embalaže vključevati zahteve glede zasnove za recikliranje, ločenega zbiranja, učinkovitega sortiranja in možnosti večkratnega recikliranja materiala. Poleg tega bi bilo treba vse predlagane cilje za zmanjšanje količine odpadkov, določene v uredbi, določiti za vsak posamezni material (cilji za posamezne materiale), pri čemer bi bilo treba upoštevati njihove posebnosti in deleže recikliranja.

1.9 EESO dvomi tudi o učinkovitosti enotnega 15-odstotnega cilja, saj to diskriminatorno vpliva na potrošnike iz držav, v katerih je količina odpadne embalaže na prebivalca razmeroma nizka. Statistični podatki kažejo, da v državah z večjim obsegom potrošnje nastane do trikrat več odpadne embalaže kot v državah z nizko potrošnjo, vendar se pričakuje, da bodo vse države brez razlikovanja zmanjšale količino embalaže na potrošnika za 15 %. Namesto tega bi bilo treba cilj izračunati na podlagi števila prebivalcev, gospodarske dejavnosti, industrijske proizvodnje in dohodka prebivalcev.

1.10 EESO poziva k uporabi in uveljavljanju sistemov varstva in programov podpore (javno izobraževanje, usposabljanje, kolektivna pogajanja, odškodninske sheme in prerazporeditev v druge panoge) za delavce, zaposlene v panogah v prehodu, na katere bo kmalu vplivalo izvajanje revidirane uredbe, da se lahko prerazporedijo v druge panoge.

1.11 EESO spodbuja države članice, naj uvedejo strategije za razvoj svojih panog popravil in servisnih delavnic s spodbujanjem naložb v stroje za popravila, znižanjem cen rezervnih delov in ustvarjanjem sinergij med sektorji.

1.12 Embalažna industrija je hitro rastoča panoga, ki zaposluje veliko ljudi. Zato je treba v državah članicah tako na centralni kot lokalni ravni upravljanja redno izvajati ocene učinka in skrbno spremljati nove predpise, saj je to ključno za ocenjevanje učinkov na ekonomsko sposobnost, delovna mesta in okoljsko trajnostnost.

1.13 EESO poziva Evropsko komisijo, naj sprejme različen in prilagojen okvir za ocenjevanje, spremljanje in primerjavo strategij glede embalaže za različne proizvode. Da bi zmanjšali količino odpadne embalaže, bi bilo treba redno ocenjevati dejansko potrebo po embalaži in preverjati optimalne rešitve. V zvezi z dobro delujočimi nacionalnimi kavcijskimi sistemi bo treba najti načine, da se bodo obstoječe nacionalne črtne kode še naprej uporabljale vzporedno z novimi črtnimi kodami EU.

1.14 Vključiti bi bilo treba potrošnike in jih s pozitivnimi in negativnimi mehanizmi nadomestil spodbujati k optimalni ponovni uporabi, vračanju ali recikliranju embalažnega materiala. Potrošniki bodo imeli pomembno vlogo v kavcijskem sistemu, pri ponovni uporabi in ponovnem polnjenju, zato EESO poziva h kampanjam za njihovo ozaveščanje in izobraževanje, da bi bolje spoznali in razumeli svojo vlogo.

1.15 EESO poziva Svet in Evropski parlament, naj tesno sodelujeta z lokalnimi in regionalnimi oblastmi ter gospodarskimi subjekti, da bi našli najboljše načine za praktično izvajanje sistema označevanja.

1.16 Možnosti recikliranja odpadkov so odvisne od njihove kakovosti in količine. EESO poziva države članice, naj v fazi načrtovanja ocenijo okoljske in gospodarske posledice potrebnih dejavnosti ravnanja z odpadki.

1.17 Kar zadeva zakonodajna načela, uredba združuje pravilo, ki neposredno vpliva na posamezne gospodarske subjekte, z direktivo, ki določa okvirne cilje za države članice. Zato bi bilo treba besedilo razdeliti na dva zakonodajna akta. Prvi bi bil direktiva, ki določa cilje za države članice v zvezi z ravnanjem z embalažo in odpadno embalažo, drugi pa uredba o osnovnih zahtevah za embalažo ter zahtevah glede možnosti recikliranja in označevanja.

1.18 V zvezi z zmanjšanjem količine odpadkov EESO priporoča, naj se hkrati s pregledom zakonodaje o embalaži in odpadni embalaži pregleda direktiva o odlaganju odpadkov na odlagališčih (Direktiva Sveta 1999/31/ES ([1])), da bi zmanjšali količino teh odpadkov.

2. **Ozadje in podlaga**

Stalno upoštevanje vpliva embalaže na okolje

2.1 Večina embalaže po vsem svetu je za enkratno uporabo in se odvrže ali reciklira, namesto da bi se ponovno uporabila. Okoljski organi v večjih industrializiranih državah ocenjujejo, da skoraj polovica vseh trdnih komunalnih odpadkov vsebuje hrano in embalažne materiale za živila ([2]).

2.2 Zaradi tratenja dragocenih virov in onesnaževanja, ki ga povzroča ta sistem potrošnje in odstranjevanja odpadkov, so naše zdravje, okolje, trajnostnost in svetovno podnebje resno ogroženi.

2.3 Zato je ključnega pomena, da Evropska komisija skupaj z vsemi ustreznimi deležniki redno spremlja odpadno embalažo ter njeno zbiranje, ravnanje z njo in njeno ponovno uporabo.

2.4 Pričakuje se, da se bodo panoge v prehodu ter zaposleni in mali lastniki v nekaterih obravnavanih sektorjih soočali z resnimi težavami in izgubo dohodka ali delovnih mest zaradi zmanjšanja skupnega prometa, ki bo posledica učinka zamenjave. Posledice bi lahko zmanjšali s sistemi socialne zaščite in pobudami za preusposabljanje.

2.5 Podobno lahko v nekaterih regijah, ki so odvisne od določenih tehnologij pakiranja in industrijske proizvodnje, kratkoročno pride do izgube delovnih mest in selitve tako visoko kot manj usposobljenih delavcev. Za preprečevanje bega možganov in praznjenja podeželskih in industrijskih območij so bistvene prilagojene politike na lokalni ravni.

2.6 Bistveno je spremljati učinek izvajanja zakonodaje z mehanizmom stalnega ocenjevanja, da bi pregledovali stanje v posameznih državah, izmenjevali primere dobre prakse in predlagali popravke parametrov. Upoštevati je treba morebitne izboljšave tehnoloških zmogljivosti industrijskih panog za ponovno uporabo in recikliranje posebnih materialov (npr. biološko razgradljivo plastiko) s posebnim poudarkom na javnem zdravju in dolgoročnih vplivih na okolje.

Orodja, ki jih podpira Evropska komisija, za reševanje vprašanj v zvezi z embalažo in embalažnimi materiali

2.7 V osnutku uredbe, ki ga je pripravila Komisija, je podrobno opisana osrednja vloga digitalizacije in trajnostnosti pri zmanjševanju količine embalaže in odpadne embalaže. Nujno ju je uskladiti, saj sta ključni za doseganje ciljev zelenega dogovora ter krepitev odpornosti, blaginje in trajnostnosti Evrope.

([1]) Direktiva Sveta 1999/31/ES z dne 26. aprila 1999 o odlagališčih odpadkov (UL L 182, 16.7.1999, str. 1).
([2]) https://foodprint.org/issues/the-environmental-impact-of-food-packaging/

Naravni in energetski viri za embalažo – pomisleki in rešitve

2.8 Zaradi sodobne živilske embalaže, za katero se porabi velik del embalažnega materiala, imamo na voljo zanesljivo, higiensko, trajno in varno hrano. Vendar je večina živilske embalaže še vedno za enkratno uporabo in je ni mogoče v celoti reciklirati, če ni ustrezno zbrana in ločena od drugih frakcij materialov, saj je onesnažena s hrano, premajhna ali večplastna.

2.9 Za vsako vrsto embalaže so potrebni številni viri, vključno z energijo, vodo, kemikalijami, nafto, minerali, lesom in tekstilom. Med njeno proizvodnjo se poleg tega v odpadne vode in blato pogosto vnašajo škodljive kemikalije, v zrak pa spuščajo toplogredni plini, težke kovine in delci.

2.10 Za sodobno živilsko embalažo se uporabljajo različni umetni in sintetični materiali, vključno s keramiko, steklom, kovino, papirjem, kartonom, voskom, lesom in vse bolj plastiko. Večina te embalaže je izdelana iz stekla, trde plastike, papirja in kartona. Čeprav se nekatera novejša plastika proizvaja iz koruze in drugih rastlinskih materialov, je večina še vedno narejena iz nafte in vsebuje aditive, kot so polimeri.

2.11 Osrednjega pomena je, da Evropska komisija v predlogu določi minimalno obvezno vsebnost biomase v višini vsaj 60 % za embalažo, primerno za kompostiranje. Kartoni so pogosto prevlečeni s plastiko, ki ni vidna, številne različne vrste embalaže pa so označene z besedilom, ki je natisnjeno s tiskarskimi črnili.

2.12 Večja uporaba različnih vrst embalaže skupaj z nizkim deležem ponovne uporabe in recikliranja lahko ovira oblikovanje nizkoogljičnega krožnega gospodarstva v EU.

2.13 ESSO meni, da je embalaža, ki je primerna za kompostiranje in varna v stiku z živili, najprimernejša rešitev in bistveno prispeva k temu, da je več odpadkov biološko razgradljivih. Zmanjšala bi se tudi količina biološko nerazgradljive plastike, ki sicer onesnažuje kompost.

3. **Plastična embalaža**

3.1 Združeni narodi menijo, da je onesnaževanje oceanov s plastiko „planetarna katastrofa“, predvsem zaradi velike količine plastične živilske embalaže, ki pride v reke ([3]). To je zaskrbljujoče za vse vodne vrste.

3.2 Države članice bodo morale razmisliti o novem pristopu k plastiki, ki bo temeljil na krožnem gospodarstvu. Spodbujajo lahko razvoj ponudbe krožne embalaže z izbiro drugih materialov ali posebnih polimernih materialov, da bi občutno povečale možnosti recikliranja. Kadar plastike ni mogoče reciklirati, bi jo bilo treba uporabiti za proizvodnjo biogoriv.

4. **Trajni materiali, podatki o recikliranju in vprašanje ciljev glede ponovnega polnjenja steklenic za alkoholne pijače**

4.1 Različni embalažni materiali za živila imajo različne značilnosti in lastnosti, kar vpliva na njihovo možnost recikliranja. Materiali, kot so aluminij, steklo in jeklo, se štejejo za „trajne materiale“, saj se v svoji življenjski dobi minimalno obrabljajo in jih je mogoče nenehno reciklirati, ne da bi izgubili kakovost ali inherentne lastnosti.

4.2 Hkrati z razmišljanjem o krožnem gospodarstvu se je znatno povečalo tudi zanimanje za trajne materiale, ki jih je treba ustrezno priznati v prihodnji zakonodaji, prihodnje politike pa morajo učinkovito podpirati njihovo recikliranje.

4.3 Materiali na osnovi vlaken in drugi naravni materiali, ki se uporabljajo v embalaži, lahko podpirajo rast, ki ni vezana na izkoriščanje virov. Embalaža, izdelana iz obnovljivih materialov, je obenem trpežna, privlačna, biološko razgradljiva in primerna za recikliranje. Nedavne študije so pokazale, da je embalažo iz vlaken mogoče reciklirati več kot 25-krat, kar dokazuje, da je nepogrešljiva komponenta krožnega gospodarstva.

([3]) https://www.newscientist.com/article/mg25333710-100-pollution-is-the-forgotten-global-crisis-and-we-need-to-tackle-it-now/

4.4 Delež recikliranja steklene embalaže v EU je leta 2020 v povprečju dosegel 76 % ([4]), nekatere države članice pa bi lahko še izboljšale svoje sisteme zbiranja in sortiranja. Leta 2017 je ta delež znašal 95 % na Švedskem, 88,4 % v Nemčiji, 78 % v Italiji in 61 % v Franciji ([5]).

4.5 V predlogu so določeni obvezni cilji za ponovno uporabo in ponovno polnjenje steklenic za alkoholne pijače. Vendar so ključni gospodarski subjekti trdno prepričani, da lahko ti cilji pomenijo velike izzive v smislu oskrbe in tveganja za javno zdravje, saj potrošniki steklenice običajno uporabljajo za druge praktične namene. Ta obvezna ponovna uporaba bi lahko povzročila težave, deloma zaradi razvoja patogenov, bakterij in podobno ter okužbe z njimi.

5. **Onesnaževanje vode in kopnega z živilsko embalažo**

5.1 Kadar se embalaža, zlasti plastična, odvrže na odlagališčih, to nesprejemljivo močno onesnažuje tla in okolje, poleg tega pa kemikalije iz materialov, kot so črnila in barve z oznak, uhajajo v podtalnico in tla.

5.2 Plastični odpadki pogosto potujejo v najbolj oddaljene predele planeta, kjer ogrožajo ljudi, ptice in morsko življenje. Onesnaževanje oceanov s plastiko je že tako hudo, da ga je vodja urada za oceane pri Združenih narodih označila za planetarno krizo.

5.3 Onesnaževanje oceanov je le eden od negativnih učinkov plastike na ekosistem. Po neki študiji se tretjina vse plastike zavrže in konča v vodnih poteh ali tleh. Druge študije navajajo, da je onesnaženost tal z mikroplastiko po vsem svetu od 4- do 23-krat večja od onesnaženosti oceanov z njo.

5.4 Mikroplastika v tleh negativno vpliva na vedenje živali, ki v njih živijo (kot so deževniki), in tako širi bolezni ter povzroča druge škodljive učinke. Mikroplastiko so našli tudi pri novorojenčkih. Poleg tega razpadajoča plastika, ko pride v tla in vodne poti, absorbira škodljive snovi, kot je pesticid DDT.

6. **Onesnaževanje zraka in oceanov z živilsko embalažo**

6.1 Odpadna živilska embalaža, ki je ni mogoče kompostirati ali reciklirati, pogosto konča na odlagališčih, kjer povzroča emisije v zrak, vključno s toplogrednimi plini. Iz odlagališč se sproščajo metan, amoniak in vodikov sulfid. Iz sežigalnic pa se sproščajo živo srebro, svinec, vodikov klorid, žveplov dioksid, dušikovi oksidi, delci in dioksini, kar so najnevarnejše spojine.

6.2 Večina kavnih lončkov in pokrovčkov, kavnih kapsul, posod iz stiropora, plastenk in plastičnih zamaškov, plastičnih ovitkov, plastičnih obročkov za prenašanje šestih pločevink in plastičnih nosilnih vrečk za živila je zasnovana za enkratno uporabo. Če jih ne recikliramo, se kopičijo v naših vodnih poteh, kjer jih živali zamenjujejo za hrano ali se vanje zapletajo.

6.3 Vsa plastika, ki plava po oceanih, je izjemno škodljiva za živali. Pri organizaciji Ocean Conservancy ([6]) pravijo, da je bila plastika najdena v 59 % morskih ptic, kot so albatrosi in pelikani, v 100 % vrst morskih želv in v več kot 25 % vzorcev rib, odvzetih na tržnicah z morsko hrano.

6.4 V oceanih je na milijarde kilogramov plastike, ki jih v obliki bilijonov koščkov nosijo morski tokovi. Le približno 5 % te plastične mase je vidne na površini, preostala pa plava pod vodo ali se je usedla na morsko dno.

6.5 EESO meni, da je bistveno spodbujati organsko recikliranje odpadne hrane in odpadne živilske embalaže, primerne za kompostiranje, ob upoštevanju, da bo ločeno zbiranje odpadne hrane za organsko recikliranje obvezno od 31. decembra 2023. Živinski ostanki, kot sta gnoj in gnojevka, omogočajo proizvodnjo organskih gnojil, bioplina ali biometana.

([4]) https://www.statista.com/statistics/1258851/glass-recycling-rate-in-europe/
([5]) https://feve.org/glass_recycling_stats_2018/
([6]) https://oceanconservancy.org/about/

7. **Splošne ugotovitve**

7.1 EESO podpira prizadevanja Evropske komisije za revizijo zahtev za embalažo in odpadno embalažo, da bi omejili količino, velikost in težo embalaže na enotnem trgu EU, preprečili nastajanje neuporabne odpadne embalaže, podprli visokokakovostno recikliranje ter povečali možnost recikliranja in ponovno uporabo embalaže.

7.2 Vsaka revizija zakonodaje o embalaži in odpadni embalaži bi morala biti v celoti usklajena s splošnimi cilji zelenega dogovora EU (podnebna nevtralnost, trajnostna raba naravnih virov in varstvo okolja) in skladna s povezano zakonodajo, kot so akcijski načrt za krožno gospodarstvo, okvirna direktiva o odpadkih, direktiva o plastičnih proizvodih za enkratno uporabo, direktiva o okoljsko primerni zasnovi in zakonodaja EU o materialih, namenjenih za stik z živili.

7.3 EESO poudarja, da so potrebna stroga merila glede možnosti recikliranja embalaže. Za embalažo bi bilo treba šteti, da jo je mogoče reciklirati, kadar jo je mogoče večkrat reciklirati v trajni snovni zanki, in ne le, kadar so izpolnjena merila glede zasnove ter se materiali zbirajo in sortirajo ločeno, ne da bi prišlo do kontaminacije.

7.4 EESO meni, da bi bilo treba merila za odstotek embalaže, ki jo je treba reciklirati v velikem obsegu, dopolniti s količinsko zahtevo, ki bi zajemala zadostno število držav članic EU.

7.5 EESO podpira uvedbo razredov učinkovitosti recikliranja embalaže na podlagi meril glede zasnove za recikliranje, ki veljajo za različne kategorije embalaže. Pozdravlja uskladitev vseh materialov in upa, da se bo do leta 2030 postopno opustila uporaba embalaže, uvrščene v razred učinkovitosti E.

7.6 Leta 2020 je povprečna stopnja recikliranja na ravni EU znašala 85,5 % za jekleno embalažo, 74 % za stekleno embalažo in 82 % za papirno embalažo. Krožne snovne zanke za te materiale so razmeroma učinkovite. Vendar bi lahko sprejetje cilja glede vsebnosti recikliranih materialov za jekleno embalažo na primer destabiliziralo in razdrobilo trg sekundarnih surovin in odpadnega jekla ter negativno vplivalo na okolje. Cilji glede obvezne vsebnosti recikliranih materialov bi se morali uporabljati le za posebne skupine embalaže in materiale, kadar bi njihovo sprejetje lahko privedlo do izboljšav na trgu in večje uporabe recikliranih materialov (npr. plastike).

7.7 EESO poudarja, da bi se morali pri oceni možnosti za zmanjšanje odpadkov upoštevati tržni deleži različnih embalažnih materialov v skupni količini odpadne embalaže držav članic. Za vsak embalažni material (plastiko, papir, železne kovine, aluminij itd.) bi bilo treba določiti cilje zmanjšanja, pri čemer bi bilo treba upoštevati razvoj deleža recikliranja skozi čas, da bi zagotovili enake konkurenčne pogoje in preprečili nepotrebno nadomeščanje nekaterih embalažnih materialov z nadomestnimi z majhno možnostjo recikliranja.

7.8 Države članice EU bi bilo treba učinkovito spodbujati k podpiranju novih naložb v infrastrukturo in tehnologije recikliranja ter v raziskave in razvoj.

7.9 EESO meni, da bi bilo treba hkrati s pregledom direktive o embalaži in odpadni embalaži opraviti tudi revizijo direktive o odlaganju odpadkov na odlagališčih, da bi zmanjšali odlaganje odpadne embalaže na njih. Zmanjšanje količine odpadkov, ki končajo na odlagališčih, bi bilo v skladu z zavezanostjo EU recikliranju in zmanjšanju količine odpadkov.

7.10 Revidirana uredba mora temeljiti na spoštovanju in uporabi načela materialne nevtralnosti, tj. omogočiti izbiro embalažnega materiala na podlagi njegove primernosti za določeno uporabo, njegovih tehničnih in strukturnih značilnosti ter njegovega splošnega okoljskega profila.

8. **Posebne ugotovitve**

8.1 EESO meni, da bi morale države članice poleg predlagane zakonodaje, med drugim o označevanju, obveščanju, zbiranju, sortiranju in ponovni uporabi, razmisliti o uvedbi omejitev pri proizvodnji embalažnih materialov in jih morda dopolniti s fiskalnimi instrumenti, da bi izpolnile roke, določene v zelenem dogovoru.

8.2 EESO predlaga, naj EU in države članice z vsemi razpoložljivimi sredstvi podprejo možnost recikliranja in ponovne uporabe embalaže, in sicer s spodbudami za uporabo alternativnih materialov, ki jih je mogoče reciklirati, ali obnovljivih materialov ali z odvračanjem od embalažnih materialov z majhno možnostjo recikliranja.

8.3 Države članice bi morale v procesu prehoda finančno podpreti gospodarske subjekte, ki delujejo v tem pomembnem sektorju in nosijo veliko odgovornost do zaposlenih in njihovih delovnih mest.

8.4 Oblikovati bi bilo treba jasne nacionalne in mednarodne politike za ugotavljanje povzročiteljev odpadkov, katerih odpadki se pošiljajo v druge države članice.

8.5 Države članice bi morale spodbujati deležnike k razvoju novih zamisli za embalažo in ustrezno označevanje, da bi dosegle cilje zelenega dogovora in preprečile goljufije v zvezi z originalnimi evropskimi proizvodi.

8.6 Vloga občin pri zbiranju odpadkov in ravnanju z njimi bi morala biti jasno opredeljena, da ne bi imeli več različnih postopkov in različne infrastrukture za ravnanje z odpadki.

V Bruslju, 27. aprila 2023

Predsednik
Evropskega ekonomsko-socialnega odbora
Oliver RÖPKE